

každá podobná neúplnost spadala již mezi případy v předchozí větě zmíněné, při nichž se rozhodčí výrok přičí donucujícím předpisům právním. Toto hledisko úplně souhlasí s názorem, vysloveným v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4575 n. s., jehož se i odvolání dovolává a v němž schválen byl názor, že donucujícími předpisy rozumějí se jen takové, jichž platnost jest absolutně z důvodů veřejnoprávních předepsána, takže ani shodnou vůlí stran nelze účinnost těchto předpisů vyloučiti. V souzeném případě bylo by lze uznati, že šlo o donucovací předpisy, kdyby rozhodčí soud byl býval povinen o námitkách odvolatelčiných rozhodnouti i tehdy, kdyby byla odvolatelka za řízení před ním prohlásila, že se rozhodnutí o námitkách těch vzdává. Poněvadž však byla oprávněna vzdáti se rozhodnutí o nich, nejde tu o donucovací právo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ke správným jinak důvodům napadeného rozsudku stačí úvaha, že k oprávnění žaloby podle čl. XXV uvoz. zák. k c. ř. s. jest třeba, by se rozhodčí výrok, nikoliv nález, přičí donucovacím předpisům právním. Zákon mluví výslovně o výroku, jenž jest jen podstatnou částí nálezu (sr. § 93 statutu, na nějž poukazuje sám dovolatel, tak jako podle § 417 c. ř. s. výrok rozsudkový jest částí rozsudku). Výrokem rozhodčího soudu jest jen věta, že se žaloba o odsouzení zamítá. Že tento výrok odporuje donucovacímu předpisu právnímu, žalobce netvrdí, nýbrž odporuje jen vyličení děje, po případě důvodům, což nestačí k odsouzení podle žaloby.

Čís. 10298.

Zaměstnavatel jest povinen (§ 1157 obč. zák.) postarati se o to, by zaměstnanec, čistící okna, byl zabezpečen.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Rv I 62/30.)

Žalobkyně spadla, čistíc okna ve škole žalované obce, a poranila se. Žalobní nárok proti obci o náhradu škody byl uznán z polovice za důvodný soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. proto, že nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že jest zodpovědná za škodu žalobkyně z důvodu § 1157 obč. zák., ježto soud odvolací v napadeném rozsudku neuvedl, jak se v souzeném případě žalovaná měla o bezpečnost žalobkyně při prováděné práci (při čištění okna na chodbě) postarati. Výtka tato není opodstatněna, neboť, jak odvolací soud v napadeném rozsudku výslovně uvedl, žalovaná podle zjištěného stavu věci neučinila vůbec opatření sloužící k tomu, by žalobkyně při čištění oken na nebezpečném místě nemohla spadnouti,

ačkoli o nebezpečnosti této práce musila vědět, a neměl proto důvodu uvést, jaké opatření žalovaná měla učiniti. I zákon uvádí jen všeobecně, že zaměstnavatel jest povinen upravit služební úkony tak, by život a zdraví zaměstnancovo byly chráněny, pokud jest to podle povahy úkonu možné, ponechávaje volbu vhodných opatření zaměstnavateli. Dovolatelka sama netvrdí, že zabezpečení žalobkyně při čištění oken na chodbě školní budovy vůbec nebylo možné, a bylo proto její povinností, by pro zabezpečení žalobkyně učinila, co povaha úkonu žalobkyně vyžadovala k jejímu zabezpečení. Ana však v tomto směru podle zjištění odvolacího soudu žalovaná neučinila nic, jest plně odůvodněn úsudek soudu odvolacího, že jde o opomenutí žalované, zavazující ji k náhradě škody žalobkyniny, aniž bylo potřeba uvádět, co měla žalovaná v tomto případě zaříditi k zabezpečení žalobkyně. Tvrzení dovolatelky, že odvolací soud přehlédl, že jakékoli opatření selhává tam, kde si zaměstnanec počíná neopatrně, není správné, neboť v souzeném případě nemůže jen v neopatrnosti žalobkyně při čištění oken býti spatřována příčina jejího úrazu, nýbrž jest přihlídnouti k tomu, že žalovaná neučinila žádné žalobkyni zabezpečující opatření a že také proto k úrazu došlo. Skutečnost, že ani jindy žalovaná při čištění okna nic zvláštního nezařizovala a že se nikdy nic nestalo, nemůže nic změnit na správnosti úsudku odvolacího soudu, že v souzeném případě žalovaná za úraz žalobkyně jest spoluzodpovědná, poněvadž se o její zabezpečení při nebezpečné práci nepostarala. Tvrzení dovolatelky, že nemůže býti za úraz žalobkyně činěna zodpovědnou, poněvadž nejde o ručení za výsledek, není správné, neboť za zjištěného stavu věci nelze o ručení za výsledek mluvit a ručení to se jí neukládá, nýbrž ručení za zavinění (za opomenutí). Žalovaná v prvé stolici netvrdila, že dala zřízenci provádějícímu dozor nad čištěním školy svými representanty rozkaz, že a jak se má postarati o zabezpečení osob čistících okna tam, kde ochranných pásů nelze upotřebiti. Nemůže proto jako zaměstnavatelka žalobkyně tvrditi, že v souzeném případě mohla by za škodu žalobkyně býti činěna zodpovědnou jen ve smyslu § 1315 obč. zák., ano, jak uvedeno, jde o opomenutí žalované ve smyslu § 1157 obč. zák. a žalovaná ani netvrdila, že v tom směru svým representantům ohledně zabezpečení pracujících osob dala příkazy.

Čís. 10299.

Ustanovení stanov sdružení, že spory vzniklé ve sdružení porovnává smírčí soud, vztahuje se jen na poměry ze vzájemného vztahu spolkového a jeho členstva, nedotýká se však soukromoprávních nároků sdružení proti členstvu.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, R II 286/30.)

V žalobě, již se žalující sdružení domáhalo na žalovaném vydání razítka, opatřeného nápisem žalujícího sdružení, tvrdilo žalující sdružení, že žalovaný jako jeho bývalý člen má razítko v rukou, že přestal býti